

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ěi khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

Šserbske njedžeske łopjeno.

Wubawa šo łóđu łobotu w Šsmolerje; knižicjiščejeńi w Budyschinje a placzi šchwórtłětnje 1,50 hr. i portom.

Judifa.

Jan. 8, 46—59.

„Tón budže postajeny k snamjenju, pschecziwo kotremuž šo rěčecž budže“. Tuto wěščezenje stareho Simeona widžimy we našchim tekste po słowje dopělnjene. My namatamy tu našeho Šbóžnika we wótrym rosrěčowanju s farisejskimi a pišmowucženymi. Wón móže prajicž, štožkuliz chze, woni jemu napschecziwo rěča. Wón rěči wo šebje šamym, wo nich, wo Bosty, wo Abrahamje; woni jemu napschecziwo rěča a hanja a wuřmėwaju jeha a jako ničžo wjazy wotmolwicz njemóža, šbėhaju šamjenje, šo bychu na jeha čziškali. Šawěšče, Ješuž bėšche postajeny k snamjenju, pschecziwo kotremuž šu rěčeli. A tež to je truch jeha čzerpjenja. My pschewodžimy jeha nětt we póšnym čažu horje do Jerušalema, do šahrody Gethsemane, na horu Golgatha a wopomnimy, što je wón tam ša naš čzerpil. Ale my njechamy šabycž, šo je jeha čzerpjenje jenož pošledne dnj jeha šemjeho žiwjenja tralo, ale šo bėšche jeha žyle žiwjenje hórte čzerpjenje. Špomń na čłowjeka, kiž to najlėpsche chze, kiž je šprawnej wutrobu šbože druhich pyta a ša nich wulke wopory pschijnješe, a tuczi to njepšchipsnaja, haj woni pschecziwo njemu wustupja a jeha wuřmėwaja a šo na njeha pschikłodžea. Ššano wěšch ty je šamšneho šonjenja, šak to boli. Ale hiščeže wjele bóle bu Ješužowa wutroba psches šajke šadzerjenje pišmawucženych šranjena a šrudžena. Wón pschindže do teho šwojeho, ale čzi šwóji jeha šorjenjowšachu; wón pschipowjeda jim bójštu wěrnosć a woni praja, šo wón šhaje; wón pyta Bóžu čžesć a woni praja, šo ma čžerta. O, šak dyrbješche to jeha bolicz a to čžim bóle, dofelž wjedžesche, šo woni, kotrychž wón šak jara lubowajche, do wěčneho šlaženja šapadnu, hdyž na jeha nje-

pošluchaju. A tola njeje wón pschestal, wo jich dušche šo próžowacš. My na jeha mēšče bychmy drje prajili: hdyž šo niechacze wulchowacž dacž, dha jo wostajče, wy hódni nješče, šo šo wo waš próžuju. Wón je s njestónčnej ščerpliwosću a njewurjekniwej lubosću pytal, jich njepschecžestwo pschewinycž a jich dušche šebi dohycž. A my šo jemu njemóžemy dodžakowacž, šo je wón s wodzerjemi židowskeho luda šo šak nadróbnje rosrěčowal; pschetož runje tu špóšnajemy šajnje, što wón je. A to je ša naš wulzy wažne, pschetož jenož tón móže s žylej wutrobu do jeha wěricž, jeha lubowacž a šo jemu poddacž, kiž wě, što wón je. Ššto čžinišch ty wot šo šam? prascheja šo šarisejšy Ješuža w našchim tekste, a wón dawta jim šajnne wotmolwjenje. Duž rospominajmy šebi: Ššto čžini Ješuž wot šo šam?

1. Psches to, šo wón šo prascha: Ššto mjes wami móže mi hrěch dowjesć? wobšwědcza wón, šo je wón tón šwiaty Bóži.
2. Psches to, šo wón praji: Budže-li što moje šłowo džeržecž, tón njebudže šmjerče wohladacž wěčnje, wobšwědczi wón, šo je wón šershta žiwjenja.
3. Psches to, šo wón praji: Přjedy, dylzi Abraham bu, šym ja, wobšwědczi wón, šo je wón wěčny Bóži šym.

1. Bėšche na šwjedzenju šelentch hėtow. Wjele tykaz židow se wšchitlicž šrajow bėšche na tutón šwjedžen do Jerušalema pschishch a štemplowy dwór bėšche pošny ludzi. Tež Ješuž bėšche mjes nimi a předowasche a wucžesche. Runje bėšche wón s šhutnymi šłowami na to pošakal, šo šu šwoje wutroby štwjerdnyli a šwoju dušchu šaklepili, šak, šo woni šprawdu, kotruž jim pschipowjeda, njepšpnaju. Š tym poš bėšche wón šarisejškich a pi-

šmatučených jara roshněval. Božni hidženja hladachu na njeho, kiž febi swaži, tajke ně čto pschecziwo nim prajicz. Dha pschivola jim Jesuŝ s móznym hlohom: „Schtó mjes wami móže mi hrěch dowješcz?“ Kajke praschenje? Tón Knjes steji na šwjatym měšnje, psched wobliczom wschchowodnneho Baha, kiž šamo najpotajniŝe myŝle snaje, wón steji psched šwjajimi njepscheczelemi, kotsiž jeho hidža, kotsiž s wótrym i woczemi na njeho hladaja, kotsiž bychu Bóh wě schto sa to dali, hdy bychu jeniczku njeprawdu jemu dopořasacz mohli. A tola prascha wón šo tať! Čžin ty, luby čžitarjo, tať! Šsamo čži, kotsiž tebe bliže njefnaja, s kotrymiž šy jenož porědlo hromadže, bychu tebe na to dopomnili, schtož njeje ani psched ludžimi a hiŝczje mjenje psched Bohom prawe. A ty by, šo hańbujo, mjelczecz dyrbiť. Šsamo šwjeczi japoschtojo njemóža tať praschecz, woni wschitzn wuřnaja: my šmy hrěschizn. Šchto wotmolwoja Jesuŝej na jeho praschenje? Njemóža jemu ničžo, wopravdže ničžo porořowacz? Ně, woni njemóža. Woni mjelczja a pschidadža: wón je bjes hrěcha, wón je ión šwjatny Boži. A my mamy hiŝczje wjele wjažn šwědčow sa to. Pontius Pilatus a kral Herodasch, tón schachar na šchizju a tón hejtman pod šchizjom. Judasch, jeho pscheradniť a wschitzn wuczomnizn wobšwědcza nam: wón je bjes hrěcha. A psches wschitke lěstotetki šy jeho žiwjenje pschepytali a tyšazn šy šo prözowali, jemu něščto njepraweho dopořasacz. Wšcho je podarmo bylo. Jesuŝ je tón šwjatny Boži.

Židzi mjelczja na Jesuŝowe praschenje: „Schtó mjes wami móže mi hrěch dowješcz?“ Dha prascha šo tón Knjes dale: „Šdyž ja wam pať prawdu praju, čžehodla njewěricze wy mi? Šdyž njewěricze mi hrěch dowješcz, hdyž dyrbiť pschidacz, šo waš ženje njefšym wobhlal, čžehodla njepšchipsnaječe wy, šo šym tón šlubjenn messiaš. A šako dyrbja mjelczecz.“ Duž prascha šo tón Knjes, na čžim to leži: „Wy njepošłuchacze, dolelž wy wot Boha njefšče. Šchtož wot Boha je, tón pošłucha na Bože šlowo.“

Dženka prascha šo tón Knjes naš: „Šdyž ja wam prawdu praju, čžehodla njewěricze wy mi? Čžehodla je wjele tyšazn w našim ludu, kotsiž wo Jesuŝu njewjedža, kotsiž do njeho njewěrja, kotsiž jeho hidža? Njeje to njerořom a hluposcz, hdyž dyrbi ničto pschidacz, šo šy Jesuŝowe šlowa luta wěrnoscž, šo je wón bjes hrěcha, a wón tola njewěri? A tola šadžerzi šo jich wjele tať. Š tym woni dopořasaja, šo wot Baha njefšy, šo šy šwoje wutrobny pschecziwo Bohu štwjerdnili. O, kajka žalostna wěrnoscž, kajki hrěch! Placzi to tež wot tebe? Bóh čže šwaruj! Ně, pošłuchaj na Jesuŝa, wěť do njeho; wón je tón šwjatny Boži.

2. A tón šerschta žiwjenja. Šdyž šo ludžo w šwojim šwědomnju trjeheni čžuja, dha phtaja šo husto s tym šměrowacz, šo šapocznu šwaricz a lešrowacz. Tať čžinjachu tež Židzi. Woni pschivola ju Jesuŝej: „Njeprajimny prawje, šo ty Samaritŝki šy a šo mašy čžerta?“ Woni mjenuja jeho, kiž šwój lud kaž žadny drugi lubowajche, Samaritŝkeho, potajkim njepšcheczela židowŝkeho luda, haj, woni porořuja jemu, w kotrymž Boži šwjatny duch bydli kaž w žanym čžlowjeku, šo je wot helŝkeho ducha wobšadženn. Kajke šchitwodowaze, franjaze šlowo! Ale Jesuŝ šo njerošněwa. Šyle s měrom wotmolwi wón: „Ja žaneho čžerta nimam, ale ja čžeszju šwojeho Wótza a wy hanicze mje. Ja šwoju čžesz njephtam, tehodla ja waš njefhostam, kaž šče febi šašlužili, ale šhštanju wy njewuczěťacze, jedny drugi, Bóh šam, budže waš šudžicz.“ Š tuchmi šlowami wotwobroczi šo Jesuŝ wot farizejŝich a pišmatučených a praji s tym ludžom, kotsiž šolo wokoło stejachu: „Šawěrnje, šawěrnje, ja praju wam: Budže-li schtó moje šlowo džeržecz, tón njebudže šwjercze wohladacz wěcznje.“ Šedžbuj na to, šo wón njepraji: „Budže-li schtó

moje šlowo džeržecz, tón njebudže wumrjecz.“ Ně, tež woni dyrbja wumrjecz, pschetož woni šy šhřěschili a šwjercz je hrěchowo mřda. Ale woni njebudža šwjercze wohladacz wěcznje, ša nič njeje šwjercz kralowa štróželow kaž ša druhich. Šchto dha čžinť šwjercz tať žalostnu, tať hórku? Šchewšchěm to, šo ludžo njewjedža, schto s nimi po šwjerczi budže. Woni drje praja, šo ma po šwjerczi wšcho šonz. Ale schtó rukuje jim ša to, schtó dawta jim wěstoscž, šo njeje wěrnó, schtož biblija praji a šwědomnje wobšwědczi: čžlowjelej je postajene wumrjecz a potom tón šud, a ty njemóžesz w tuchym šudu wobštacz? Dha praji našy Šbóžnik: „Budže-li schtó moje šlowo džeržecz, tón njebudže šwjercze wohladacz wěcznje.“ Wón je šwjercz w najžalostnišim schtalczje wohladal na šchizju. Ale wón je tam šwjerczi móž wšak a knjesa šwjercze, čžerta, pschewinyl. Šchtož do njeho wěri, a to s tym wopořasuje, šo jeho šlowo džerzi, teho njemóže šwjercz šadžeržecz, teho wjedže šerschta teho žiwjenja do wěczneho žiwjenja. Šchtož to wě, ša teho je šwjercz šwóje štróžele šhubila, tón nejwidzi ju. Šchčžepan je, šwonkownje wobhladane, žalostnu šwjercz wumrjel, a tola je wón tať trošchnje a čžicho wužnyl. Šak je to móžno? Wón njeje šwjercz widzil, ale teho wšchšcheneho Jesuŝa s prawizn Bžej. Tyšazn šy po nim wumrjeli a njefšy šwjercz widžali; wumrjecze běšče ša nič dobyče, dokelž běče Jesuŝ jich žiwjenje. Tež ty budžesz wumrjecz a wumrjecze njeje žana džěczaza hra. Ale tež ty njetrjebasch šwjercze wohladacz wěcznje, hdyž jenož Jesuŝowe šlowo džeržisz. Šotom budže wón šo pola tebe wopořasacz jako šerschta žiwjenja, kiž je šylniŝchi džžli šwjercz, kiž we wumrjeczu žiwjenje dawta.

3. A Jesuŝ je wěczny Boži Šsyn. Žadny wotomil njerošpominaju febi Židzi, schto čže Jesuŝ je šlowami: „Budželi schtó moje šlowo džeržecz, tón njebudže šwjercze wohladacz wěcznje“ prajicz. Ale hanjo jemu wotmolwoja: „Něť špšnajemny, šo mašy čžerta. Abraham je wumrjel a profetojo. Šsyn ty wjažn džžli našy wótž Abraham, kiž wumrjel je a profetojo šy wumrjeli? Jesuŝ wotpořaje tón poroř, šo wón šwoju čžesz phta a praji jim, šo woni tehodla jeho njerošmja, dokelž Boha njefnaja, a wón wobšwědczi: „Abraham, wašy wótž, wjelelešče šo, šo by mój džej widžal a wón widžesche jón a šadowasche šo.“ Dha phtaja jeho wušměwacz: „Ty hiŝczje njefšy poš šta lěť šary a šy Abrahama widžil?“ A Jesuŝ wobkruczi jim: „Šawěrnje, šawěrnje, ja praju wam: prjedy džžli Abraham by, šym ja,“. Kajke šlowo! Abraham je 2000 lěť do Jesuŝa žiwny byl, a tola praji Jesuŝ, šo je wón prjedy njeho živy. Tu je jenož dwoje móžno: pať běšče Jesuŝ duchahory, pať je wón wot wěcznosče. A my wěmny, Jesuŝ njeběšče duchahory, ale wón je prjedy, džžli Abraham by, wón je wěczny Boži Šsyn. O, šhwalny a čžeszny jeho! Něť móžemny šo na to špuschěć, šo šmy wumóženi. Jenož Boži Šsyn móže škutť wumóženja dořonjecz — je jón dořonjal. Něť je wěšče, šo ma Bóh naš lubo; pschetož hdyž njeje Bóh šwojeho Šsyna pschepuschězil ale je jeho ša naš podal, dha njemóže druge myŝle s nami měcz, kacž myŝle měra a šboža. Něť šmy wuřhowani ša čžaz a wěcznoscz. Šhwaleny budž Knježe Jesu, ty wěczny Boži Šsyno!

Židzi drje běchu psches Jesuŝowe šlowa nanajwšchšche roshněwani. Woni šběchachu šamjenje, šo bychu na njeho čžšfali. Ale woni jemu šchłodowacz njemóžachu. Wón puschězi šo šrijedš pschšs jich precz a tať wotědže. Židzi pať febi šamym s tym najwjetchu šchłodu nacžinichu; woni běchu šrawi s šudu. A ty, mój čžitarjo? Šchto je tebi Jesuŝ? Je wón tebi to, s čžemuž wón šo šam čžini? Tón šwjatny Boži, tón šerschta žiwjenja, tón Boži Šsyn? O, wěť do njeho, džerž jeho šlowo, podaj šo jemu s čžělom a s duchu! Šamjen.

Wot cziheho pjatka f jutrownemu šwjedženju.

Šlók: O ty lubošć pšče wšchu měru.

1. Mój je wšchón tón šchizowany,
Jesuš moja bóžnosć je;
W jeho rukach sapikany
Šmjercz mje škofcz njemóže.
S hrěchow šmjercze wumoženy
W Šhrystuku mam žiwjenje!
Mój Šnješ je mój wušwolent
Luby mi, trošcht, wješe!
2. Jesom Šhrystce, kralo czeće!
Wopor „sa naš“ na šchizu,
Lubošč šwěrna hač do šmjercze
Tebje wěcznje czećicž chzu.
Naš by wumohl, šchizowany,
Pšchewinyt by šmjercz a row!
S rowa krašnje horjestany,
A njeby špil, by f Wótzej šchol.
3. Jehno Bože, Jesom Šhrystce,
Wobradž šbóžne jutry nam.
Wbohym nam šo w šwěcze šthšcže,
S twojej pomozy pšchindž f nam.
W twojich ranach njech šo šhowa
Dušha na čha wěrjaza,
Poła twojoh' šwjatoh' rowa
W duchu džak czi wupraja.
4. Hač šem šu cze hrěchi moje,
Luby Jesu, pšchincže,
Bološčje a rany šwoje
Sa mi je lubje czerpješče;
Ščo tu lubščž dopóinaje,
Kiž tač jara wulka je! ?
A cze horzo njelubuje,
Tež nětk w hrěchach wostanje?
5. Hrěchi moje njech nětk panu
Šahubjene do rowa;
Ja pač f žiwjenju njech štanu
Šłowješ nowoh' naroda.
W prawej polucze chzu stawacž;
Pšchindž mi, Jesu, f pomozh,
Nowe mozy chžyl mi dawacž
Do dušche a wutrobh.
6. Poła rowa lubošć płacže
Ššlyš džaka f wutrobh
Lubujče kaž došho macje
Šiščeže šo, wš wěrjazy!
Lubujmy! o, niž pšchepošdže —
Šdž je pšchischlo dželenje —
Do wutrobh štrachne hošdže
Šašchapi še šwědomnje —.
7. Šłowa krašne Šnješ je prajit: Jana 11,
Ja šym horjestawanje! [25, 26.]
Ššlyšam prawym měru šajit;
Ššlyš, wěr! A to žiwjenje!
Živy tón, hač runje wumrje,
Budže — do mnje wěr! je
A ščož živy wěr! do mje,
Wumrjecž nihdy njebudže!

8. Jako czi, kiž wšchdnje mřeja,
Ale hlaj, my živi šmy!
S Šnješom šwojim w šwjastu šteja
Ššchesczi' enjo wěrjazy,
Wumrjemy my f Šnješom šobu,
Dha f nim živi budžemy,
Pšcheczerpimy, Jesu, f tobu,
A pšcheczerpimy špomhašch ty!
9. Šunu šbóžne horjestacže
Wobradž nam wšchēm, Jesuško,
Šdž je nimo cšela tracže,
Pšches mój twoju, Šožnišo!
Dha šhadžej jutrow ranje,
Šdž je nimo poštny cžak!
Twoja wola njech šo štanje!
Wumžnišo, wumož naš!
10. Jehno Bože, Jesom Šhrystce,
Kralo czeščje wěczneje!
Now twój prošdnj je, o šthšcže:
Šbóžnik da nam žiwjenje!
Jutrow šlónzo ššhadžalo
Krašnje nam je na wěcznje,
Njebjeka nam wotewrjaka!
Wěrjazy, šo wješe!
11. Wješe nam nješachodne
Šnješ, šdž štan, pšchincže je,
Dušche, w šwjastu f nim, šu šbóžne,
Maja wěczne žiwjenje!
Šalleluja ššpěwamy,
Jesuš Šhrystuš živy je!
Šemu džak, cžescž, šhwalbu damy.
Wěrjazych pucž f njeby dže!
12. Šnježe Jesu, f twojej hnadu
Budž a wostan poła naš,
W šwojim šłotoje daj nam radu,
Twój trošcht, twój mēr šožh cžak.
Daj nam pomož, žohnowanje,
Šd'erž naš twoja dobrota,
Budž našch šchit a wušhowanje,
Wjedž naš f Wótzej do njebya. J. W.

Zyrkej a štat.

Njezhršwizny w Šaškej njemóža špacž, šdž we wěštych cžaku nješku šako pšchecziwo zyršwi a nabožine wólali. Tač tež njedawno šako w šaškim šejnje šwolachu pšchecziwo nabožinje w šchuli; bu tež pšchijate, šo dhrbi nabožina se šchule. Šola, tu rošbudži wulkoštat Šemška. Duž njetrjebamy šo tač jara naštróžecž hiščeže, wjele bóle pač šo ša to štaracž, šo pšchi pšchichodnych n'wotwólbach do šaškeho šejma hiščeže mjenje tajlich šo wušwoli, kofšiz maja jenož jene „ně“ ša nabožinu a zyrkej, cžim wjazy pač tajlich, kofšiz wutrobu ša nabožinu a zyrkej maju. —

Dženka pónželu, šdž tute rycžli pišamy, je rošbudny džen ša Šemšku, a duž tež ša Šašku šobu a ša naš wšchch. We Šondonje šo rošbudža, kač šebi šwjastaršo a Šemška pšchichod šriaduja, abo šnadž tež, kač šwjastaršo Šemškej pšchichod šriaduja. Šola pšchichod kraja a luda njeje jenož w šwonšnym a pošlitistim šažony, ně tež, a to hubje hiščeže w šmutšnym a najšmutšniškim. Šo najšmutšnišče je pač to, kač by f Bohom pšches jene a šawšany. A tole, — nabožinu, wěru šewat pra-

jinj, — posphtuje wěsta cžrjódka — abo je to hišcže cžrjódka a wjaz? — Němzow na štwoje waschne wobnowicž a sřadowacž. Woni pschindu šobu wot tam, hdžež šo we wójnje pschezo hižo wučžesche a trubjesche: „An deutschem Wesen muß die Welt genesen“. Němko-nabožne hibanje (deutschgläubige Bewegung) woni tutón nowy pucž njemuja, po kotrymž chzedža k nowemu šbožu luda a kraja dóicž. Móžesč tu šamo wo „nowej nabožinje“ rěčecž, je-li šo do žyła ša to mašč, šo to hišcže „nabožina abo religion“ je, šchtož woni předuja a wučža. Maja tež hižo „pucžnik k němkej wěrje“; njemuja jón tež: „Mašy katechismus němškeje wěry“. Šchtož je tam šapšane, je ta bjesbóžnosč našchego moderneho žiwjenja — a tehodla tutón pucž žadny pucž na wyšokosče noweho, štwoeho žiwjenja, noweho wěrneho šboža! Tehodla njemóže šo wchém, kiž š wěrny šu a wěrny phtaja, wóšfe došč pschivolacž: hladačje šo psched tutej „nabožinu“ a jeje „katechismom“! A hdžž tuta nowa nabožina wošebje pschilwřka we wyšchich worschech phta, je to cžim hórje. Ša pschilwad tu hišcže někotre drobnoštki š tuchto „katechisma“ kaž je tu runje psched šobu mamy. Tam rěka: „Žaneho džywa njeje; hewař by Bóh šu šam šapřei!“ — „Je njetrjebawšcho a něšchto štraščne, šo šebi myšlisch, šo je hišcže jene druhe žiwjenje (njenujžy to wěčnje).“ — „Žaneho cžerta njeje; je najwjetšchi cžadž, šo cžerta a helu wostronimj!“ — „Bóh je duch, móž, wola, rošom, tola žana wošoba, žadny šapřowar našchich škutkow a myšlow, žadny šudnik abo wječer, žadny luboščimj njebjeski kral a žadny špožer wušnamjenjow“. — „Germanški cžlowjeř (to je Němž a kóždy, kiž k wulšemu ludej Germanow pschilwřcha) nješnajesche w cžadžach štwojeje mžy a mlodoščje žane šdychowanje po wumóženju. Tehodla trjeba wón jenu mužšku njebojašlitow nabožinu.“ — „Nabožiny Wřije, wošebje Buddhismus a řchescžanstwo, nješku po tutym žadanju. Tehodla stej řchescžanstwo a Němzowštwo na wěčnje džělenaj nješpšecžle. Řchescžanstwo je je štwojej džiwnej tón tamny šwět phtazej nadžiju nabožina tuch, kiž nješku po cžěle a duchu došč prawi.“ — „Ša wěrju, šo psched Bohom ani dobreho ani šleho njeje!“ — „Pschecžitwo šbóžnj prajenjam předomanja na hórje (Matth. 5—7) wobara šo štwoe, germanške šacžuce. Jesuřšowe šainje nješku ša žaneho muža, šu ša njewólnika (šchlavu), šu bjes cžesče, šu kaž ša přy!“

To došč, hižo pschewjele š tuteho „katechisma“. Jedny Němž, kiž tež wo tym pišche pschistaji: „Němko-wěrjazy njerěka potajšim: k Bohu šo modlicž a jemu šlužicž, ale k Němzowštwo šo modlicž a jemu šamemu šlužicž. To je šaklate pschibóštwo!“

Wěro drje je, šo tutych „nowych wěrjazych“ hišcže wjele njeje, ale hdžž we wyšchich worschech luda tuta „nowa wěra abo nabožina“ a pódla njeje to moderne, t. r. nowočadžne póhanštwo, a w nižchich worschech luda hola njewěra, bjesbóžnosč a bohapřejštwo, šchto šechze to potom š teho byčž, šchto š tajšeho luda a kraja? —

Š blišta a š daloka.

Š Budyřčina. Šajki našch cžadž je, to špóšnajesč tež, hdžž po hařach Budyřčina řhodžo n. psch. na durjach jenyč řhlamow wobladašč plakaty, na kotrymž štaji, šo je šastup do řhlamow šakšany šobuřawam „mlodiřšneho šola“ (Jugendring), a šo šo, jeli šo tola šastupja, wobštorža dla šamanja domjazehe měra. Šo šu to kniřkupřke řhlamy, njetrjebamy drje pschistajicž. Wone šo š tym šame wušnaja jako tajke, šotrež nochzedža po šamerach špomnjeneho šjednocženštwo škutkowacž a jenož pschedawacž, šchtož je po mēnjenju špomnjeneho šjednocženštwo ša mlodžinu a žyly lud řhlamane a hojaze. Šo pak šo š tajšimi šjawnymy plakaty džěla, je wšcho móžne ša našch cžadž a jene tajke šchleńčane durje

šu tak rjež jedny šchpibel, hdžež šo našch cžadž šam widži. — Na džijomnje šo pak tež dohlada a woblada, šajki je.

Š Cibawny šo pišche, šo dyrbja tam nowe šwony, šotrež šu hařle njedawno pošwječžike, šašo dele wšadž. Žyřkwine pschedštejčerštwo je šwonyliřni šašo wórcži, dořelž šwony wučžinjene žadanja njedopjelnja. Šynř a hromaduřlincženje nješku, šajkež dyrbjale byčž po wučžinjenju. Šwojekelaze to runje njeje pschi nětežičich wobštajnosčach.

Šolletka ša miřšionštwo nješ póhanami na šwjedženju šjewjenja tuteho lěta šberana je w Šakškej wunješka 78 575,14 ř. W lěčje 1920 bě to jenož 40 345,71 ř. Je šo lěřka wjele wjazž hacž loni, ale na žyly Šakšku woblicžene je to mařo, pornjšo temu, šchtož šu lěřka našche lužiske řerbřko-němřke wořadny k tomu pschilwřchowane; bě tola nješ nini wjaz hacž jena, štraž 1000 ř. a wjazž woprowašche ša Šnjeshowe miřšionštwo. Tuta ličžba tuch 78 575,14 ř., šotraž je nimale dvojžy tak wulka kaž loni, čže šobu to wobřwědčicž, šo šebi jich wjele w kraju pschēja, šo by šwjedžen šjewjenja šo dale na dnju 6. januara šwječžik a niž pschepořožik. Šchto š teho budže, njehodži drje šo džęřka hišcže rořřudžicž.

Džen 18. řaprleje dyrbi šo lěřka wošebje pošwječžicž. Šsu to tola runje 400 lět, šo šu tamny wulžy wuwolany řhěžorřki řejm we Wormřu wodžeržany, tón řejm, na kotrymž našch dr. M. Luther psched řhěžorom a řhěžorřtwo šo řruteje wutrobny wušna niž š šwojem škutkaj ale š. biblii, k Wožemu šlowu. Šak šo tutón šwjedžen šarjaduje, njeje hišcže wučžinjene. 18. řaprleje je jenu pódžělu; pschi wobštajnosčach našcheho cžadža by drje najšěpje bylo, šo by šo njedžela 17. řaprleje ša tutón šwjedžen wušwolila. Wošebje pak wopomnicž, šchtož šo tam psched 400 lětami šta, je nam nuřne, řaj jara nuřne.

Šo nješbožach w pódšoplach cžitach něřkle šforo kóždy řdžen. Šak šta šo šobotu, 5. měřza, wjetřche nješbože w Šornjej Šchleřkej. Jich wjazž šu pschi šwojim pódšejřškim džěle žiwjenje řhubili. Š wječžorunych šwon šo tehorunja pišche, šo tam šle wjedra nješbože šawinowachu a hórnikow morichu. Šole pošže nam, šak štrařšne tuto hewař hižo cžęžke džělo hórnikow je a pomina wřchěch wopomnicž, šo řmy, hdžž řmy řmjercži bliřko, šo byčimj duž tehodla tež wchitžy ša tym štali, šo řmy, hdžež řmy, Šobu Šnjeshkej bliřko š wěru a dowěru.

Šo Paláštinj abo šlubjeneho kraja pschicžahuje jich něřkle wjele Žionštwo abo Židow, šo by šo tam šařhdliřko a to nowe Židowřke řraleřtwo wutwarilo. Šola hižo rěka, šo njeje móžno, šo šlubjeny kraj jich takřko řšpodowacž, š džělom šastaracž a šejžiwicž móže, řhibiš šo šo Židža šami ša to poštaraju. — Čžehodla to njedyrbjeli? Ša pjenjeřnych řřěřkach to tola wěřče pošbrachowacž njetrjebalo. Šo je šastupjer a šommiřar jendželřkeje wušchnačže w Paláštinje wěrjazy Žid a Žionšta, je hižo řnate.

Šiřtwoanje: Š. Š. Ša luby dopiř wutrobny džal. Wjekelimy šo, šo w Šserbach řhdlečřko namakašcheže. Čžakamy na Wařch dalřchi dopiř a na dalřche šobuřšutkowanje. řed. — Wřchěch řužejich dopiřowarjow našcheho šopjena prošchu naležnje, šo byčmu štwoe naštwři a džěla na j p o š d ž i š ch o tak wotpořkali, šo móža tute š najmjensřcha wutoru přjedny w cžišchěřni byčž. Nještanje-li šo to, šawinuja šo njelube šakomdženja.

— D. w B. ša Palmarum. — W. M. w Š. ša Šutry.

Šamolwity ředaktor: řarar Wřygacž w Mořacžizach. Čžišchčž a naškad: Ššmolerjež řhibicžiččęřnja, ša ř. družštwo š wobmj. řuř. w Budyřchinje.